

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

aget plan uden udefra kommende indgreb. Det er klart. Det er selve grundlaget for al virkelig demokratisk kulturpolitik. Det er derfor glædeligt at se, at der på næsten alle kulturområder i de seneste år er en voksende aktivitet omfattende alle grupper i befolkningen. Der sker meget i al stilfærdighed. Næsten hver dag meldes der om nyt initiativ ikke mindst i provinsen, og herved støttes det ønskelige i decentraliseringsbestrebelse. En liste over alle nye eller forøgede kulturelle aktiviteter ville blive særdeles fyldig. Der udføres et energisk arbejde i de folkelige kulturorganisationer, i teaterorganisationer o. s. v. Vi har mindst 50 forskellige kulturorganisationer her i landet, og i det omfattende arbejde, der står på, har både politikerne — ikke mindst den aktive kommunalpolitiker — og den skabende kunstner en naturlig placering. Deres bestræbelser, hvor forskelligartede de end er, indgår forhåbentlig i et friere og mere levende demokrati. Vi må gøre vort til, at de skabende kræfter i kulturen, der jo dog angiver højderne i en nations værdier, ikke kommer i defensiven i sammenligning med det tekniske fremstød, hvis betydning naturligvis i øvrigt erkendes fra alle sider. Der er ikke tale om et enten-eller, men om et mere positivt både-og.

Det ærede medlem hr. Rosing rejste spørgsmålet om en særlig fond til støtte for det grønlandske kulturliv. Jeg skal gerne drøfte problemet nærmere med Grønlandsministeren, sådan som det er ønsket. Personlig kunne jeg ønske, at vi kunne finde vej til et bredere samspil mellem de kulturelle kræfter i Grønland og det øvrige Danmark. Vi har haft stor glæde af grønlandske udstillinger i Danmark, ikke mindst af udstillinger af kunsthåndværk. Grønlænderne er i besiddelse af et udpræget artistisk talent. Der var en meget høj kunst i de gamle fangeres redskaber og deres både og i de ting, de havde og endnu har i deres små stuer. Det er beundringsværdigt, hvad der kan skabes ude omkring i de små samfund deroppe, og hvis vi kunne fremme det grønlandske kunsthåndværk, ville det betyde et stort plus også økonomisk og beskæftigelsesmæssigt. Hertil kommer de andre ønsker, det ærede medlem havde, og som jeg synes fortjener alvorlig overvejelse.

Ministeren for offentlige arbejder (*Lindberg*): To af de ærede ordførere, for henholdsvis det konservative folkeparti og socialistisk folkeparti, det ærede medlem hr. Poul Møller og det ærede medlem hr. Aksel Larsen, har været inde på nogle problemer, der angår det ministerium, som jeg repræsenterer, og jeg har derfor følt anledning til at gøre et par bemærkninger vedrørende det, der var fremme.

Det ærede medlem hr. Poul Møller havde den dristighed at påstå, at der praktisk talt ikke fra regeringens side i de sidste 10 år var opstillet nogen egentlig prioritetsorden for de store trafikopgaver, der er at løse i Danmark. Det undrer mig meget, at det ærede medlem hr. Poul Møller har denne dristighed. Det var nemlig det samme ærede medlem, der ved åbningsdebatten i 1961 rejste spørgsmålet, og som i og for sig foranledigede den trafikøkonomiske diskussion, som vi havde under behandlingen af forundersøgelserne vedrørende en Store-Bæltsbro den 16. november 1961 i det høje ting. På dette tidspunkt lå det sådan, at det trafikøkonomiske udvalg, som jeg havde fundet anledning på regeringens vegne til at nedsætte i 1955, var fremkommet med en stor betænkning, der netop tog sigte på en prioritetsorden for de store trafikopgaver, som skulle løses inden for de kommende 20 år. Ved den diskussion, vi havde her i folketinget ved Store-Bæltsbroforundersøgelsernes behandling, redegjorde jeg nærmere for den prioritetsorden, som disse store trafikopgaver skulle have. Jeg havde almindelig tilslutning fra samtlige ordførere og tilslutning fra regeringen, og det vil altså sige, at der allerede på det tidspunkt, for 2 år siden, forelå en rækkefølge for løsningen af disse opgaver. Først kom de storkøbenhavnske trafikproblemer, som det trafikøkonomiske udvalg havde ment var de mest presserende; den næste store opgave måtte være en fast forbindelse over Store-Bælt, og man pegede på, at den tredje store opgave måtte være en fast forbindelse over Øresund.

Regeringen og det ministerium, som jeg repræsenterer, har siden da bestræbt sig for at følge denne prioritetsorden; vi havde, allerede inden denne debat fandt sted i folketinget, fremsat lovforslag vedrørende de københavnske S-baner, som skulle ud-